

Béregère Bodin (*1980, Fontenay-le-Comte, FR) toonde van jongs af een sterk sociaal engagement. Als tiener wou ze straathoekwerker worden. Ze zette zich ook een tijdlang in voor 'les Restos du Coeur', de Franse tegenhanger van Poverello. Pas toen ze vijftien werd, ging ze dansen. Ondertussen maakt ze deel uit van les ballets C de la B van choreograaf Alain Platel. Ze schitterde onder meer in de voorstelling C(H)OEURS, tauberbach en nicht schlafen.

Snikheet is het in de Tactoren waar Béregère Bodin haar creatie voorbereidt. Tegen het voorstel om het interview buiten op het dak te doen waar een koel windje te rapen valt, zeg ik niet neen. Dat het bijzonder oncomfortabel zitten en noteren is, merk ik pas wanneer ik een uurtje later recht moet krabbelen. Want een gesprek met Béregère Bodin is een ervaring, dat is het minste wat je ervan kan zeggen. Een ervaring waar de hele beleveniseconomie die zo in is vandaag, nog kan van leren.

Het is niet de eerste keer dat Béregère bij Passerelle een deel van de double bill maakt. In 2013 kon je haar voorstelling Palimpseste al beleven. Een voorstelling met laagjes, om af te pellen en stuk voor stuk te ontdekken. Ze keert graag terug naar Passerelle: "Ik weet me gesteund tijdens het maakproces door Pol en zijn entourage, dat neemt veel zorgen weg. We weten ook van elkaar waarvoor we staan. We hebben geen grote theorieën of uitleg nodig; bij Passerelle krijgen intuïtie en instinct nog een plaats en kan ik in alle vrijheid creëren, zeldzaam maar essentieel!"

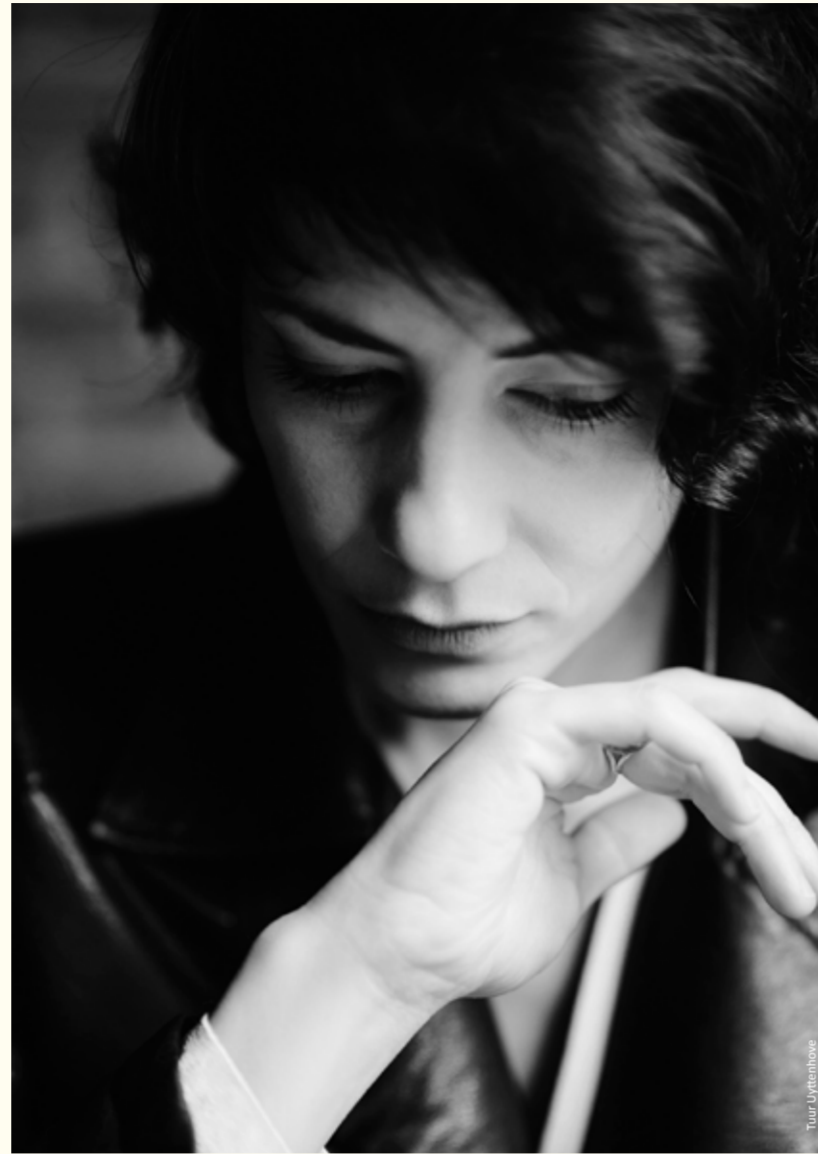
A Vos Souhais! zal net als Palimpseste al even vol zitten met ideeën, dat merk je aan het gesprek. De term 'bedachtzaam' wordt ineens heel erg tastbaar: je ziet het denkproces van Béregère letterlijk voor je, haar zoeken naar woorden, de gebaren die moeten ondersteunen als de juiste woorden niet meteen komen. Inspiratie voor de grondgedachte van de voorstelling vond ze onder meer bij Harari's Homo Sapiens: hoe is het met ons geluk gesteld in deze technologische tijden waar alles steeds makkelijker lijkt te worden? Wat definieert onze levenskwaliteit? Hebben we elkaar nodig om ons gelukkig te voelen?

De vorm die ze deze keer gekozen heeft, is een triptiek. Een kunstvorm die we vooral kennen uit de religieuze sfeer. Bij Béregère biedt het drieluid de kans om het samenspel tussen drie solo's te onderzoeken: een unisono, die toch afwijkt. Drie dansers die elk hun eigen parcours ontdekken en bespelen, vertrekkende van dezelfde muziek en dezelfde beperking van ruimte. "Een soort van blind dance," zo zie ik het. "De dansers zien elkaar niet echt, maar horen elkaars bewegingen. Hoe spelen ze op elkaar in zonder echt samen te dansen? Ik wil de impact die je anders uit het dansen in groep krijgt, opnieuw creëren in de drie solo's. Door de uitdrukking van het lichaam, de kwaliteit van de bewegingen: aan elkaar verbonden en gebonden, en toch weer niet."

De zoektocht boeit haar, de vragen stellen is belangrijker dan de antwoorden vinden. Een zoektocht die ze samen met haar dansers opneemt: "Het basisconcept, het kader, dat is er. Maar dan begint het proces om de theorie om te zetten in de praktijk, om dingen af te tasten en uit te zoeken samen met de dansers. Hoe passen de fantasieën die zij hebben in mijn fantasie? De dansers krijgen van mij 's avonds iedere keer 'huiswerk' mee, een vraag waar ze over moeten nadenken en waarmee we 's anderendaags aan de slag gaan. Ik wil geen dansers die puur 'bevelen' uitvoeren; dat werkt voor mezelf ook niet. Maar het vraagt tijd om in zo'n proces te komen, om gaandeweg plezier te krijgen in het experimenteren, om de vrijheid te vinden in het creëren."

Ze maakt het de dansers niet gemakkelijk, dat beseft ze goed. "Ik verwacht dat ze diep gaan: in het durven experimenteren, maar ook in het dansen zelf. Ik hoef geen technisch perfect geschoolde dansers. Net zoals bij butoh vertrek ik liever van het aftasten van alle mogelijkheden die het lichaam in zich heeft. De spanning erin opzoeken, tot in de diepste spieren. Scholing is daarbij niet echt van belang, maar je moet je lichaam wel door en door (leren) kennen, de microbewegingen leren beheersen om er dan voluit mee te kunnen experimenteren. Ik heb liever dat dansers dansen om zich gelukkig te voelen, niet omdat het moet. Dan krijg je ook die heel bijzondere vrijheid in de bewegingen, net als bij kinderen."

Het aftasten van het samen dansen en toch alleen, is ook terug te vinden in hoe Béregère zelf werkt. Ze heeft haar eigen ideeën, maar vindt het belangrijk om die niet alleen uit te werken. Ze werkt voor deze voorstelling dan ook samen met Lenneke Rasschaert en Nicolas Marie. Lenneke ondersteunt het artistieke maakproces,

BÉREGÈRE BODIN EN JULIE VANHUYSSSE A VOS SOUHAITS!

JULIE VANHUYSSSE, DANSER

Béregère Bodin geeft het zelf al aan, ze maakt het haar dansers niet altijd even gemakkelijk. En toch doet Julie Vanhuyssse voor de tweede keer mee in een choreografie van Béregère. Ze stond in 2013 op scène in Palimpseste en nu neemt ze een luik van de triptiek voor haar rekening. Zo 'lastig' zal de choreografe dan wel niet zijn?

"De repetities zijn vrij intens en je moet die gecombineerd krijgen met school, werk, sociaal leven,... Maar je leert er veel van. Palimpseste was een heel andere voorstelling, er was minder structuur en de groep

dansers was een stuk groter. Nu is alles scherper afgelijnd door de vorm van de triptiek."

"De manier van werken blijft wel dezelfde: Béregère heeft een concept voor ogen, maar vult dit in met onze reacties en input. We krijgen effectief ook huiswerk mee na de repetities. Dat is bij momenten lastig: je hebt jezelf dan al de hele dag gegeven, zowel qua dans- als qua denkwerk, en dan moet je 's avonds nog eens inspannen. Maar het werkt: het geeft je de kans om je eigen ding te doen en niet te veel te leunen op wat de andere dansers doen."

"Werken met Béregère heeft me nieuwe zaken in mezelf leren ontdekken. Mijn performance is veel bewuster geworden: hoe je er staat op het podium, hoe je kijkt. Wat ik ook leuk vind, is de combinatie van Béregère en Lenneke: je krijgt twee mensen die feedback geven en ideeën aanreiken. En al denken ze in dezelfde lijn, je krijgt toch net weer wat andere input. Béregère mag dan trouwens perfectionistisch zijn, ze heeft het goed voor met haar dansers. We krijgen regelmatig na de repetities peptalk via sms. Die 'well dones' maken dat we telkens weer met veel zin in de studio staan."

